

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๙

ผลแห่งการปฏิบัติรอดเป็นรอดตายมา

ก่อนจึงหัน

พระเท่าไร (๓๐ ครั้งผม) ออกพรรษาแล้วไม่แน ไหลเข้าไหลออก นี่ก็ลาไปเที่ยวหลายองค์ ส่วนมากไปภาคเหนือ เราเห็นดีด้วย ถ้าเป็นภาคกลางก็ไปทางเมืองกาญจน์ ดี ภาคเหนือที่ภาวนาสะตวสบายดีมาก ภาคกลางก็เมืองกาญจน์เข้าไปลึกๆ ดี คำว่าภาวนาๆ นี่พวกชาวพุทธเราไม่ได้เรื่องนะ บางคนไม่รู้ภาวนาเป็นยังไง อดสลตสังเวชไม่ได้นะ ดูตลอดนะอย่าว่าไม่ดู หัวกอนันนี้ดูตลอด แต่มันไม่กตไม่ถ่วง ดูตามสภาพความเป็นจริง ๆ เมื่อถึงคราวที่จะณะจะเตือนก็นำออกมาเตือนอย่างนี้แหละ จิตใจมืดดำมากทีเดียว ว่าชาวพุทธๆ มันชาวเปรตชาวผี ไม่ใช่ชาวพุทธ ในเมืองไทยเรานี้มีแต่ชื่อนะ ความที่จะสนใจในอรรถในธรรมพอมิวิเวกภายในใจให้ได้เป็นที่ยึดที่เกาะ หรือเป็นที่อบอุ่นอย่างนั้นมันจะไม่มีแล้วนะเวลานี้

กิเลสมันหนาเข้าทุกวันๆ เห็นกิเลสเป็นทองคำทั้งแท่ง เห็นธรรมเป็นมูตรเป็นคูไปแล้ว เป็นอยู่ในตัวของจิต จิตชอบอะไรหนักอะไรมาก มันหนักเรื่องกิเลสมากที่สุด เรื่องธรรมไม่ค่อยจะสนใจ นอกจากผู้เคยปฏิบัติ เฉพาะที่ได้เห็นผลจากการภาวนามาแล้วอันนี้ไม่จืด ผู้ภาวนาเห็นผลประจักษ์ใจแล้วจะแจ่วตลอด มีรสมีชาติตลอด ยืนเดินนั่งนอน ผู้นั้นแลมีค่ามีราคาสง่างามตลอดเวลา มีจิตตภาวนาเป็นเครื่องประดับอยู่ในใจ

เรื่องภาวนาเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือ ศาสนาพุทธเราปรากฏขึ้นจากการภาวนาของพระพุทธเจ้า เป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไรเราถึงจะมานอนใจๆ ไม่สนใจกับการภาวนาแม้มาในวัดแล้วก็มานอนเกลื่อนอยู่เหมือนนอนซุง ไม่สนใจภาวนาอะไร เพราะกิเลสตัวมีค่ามีราคามันเหยียบตลอด โงหัวไม่ขึ้น กิเลสจะว่ามันต่ำๆ มันต่ำแต่มันเหยียบอยู่บนหัวคน หัวคนต่ำกว่ากิเลส กิเลสเหยียบเอาๆ

จวนจะตายเท่าไรยังพิจารณาเรื่องโลก มีความเมตตาสงสารมากโดยลำดับลำดับที่จะให้มาสงสารตนเองนี้เรียกว่าเมตตาหิตเมตตาหิตไม่มี หมดโดยประการทั้งปวง ไม่มีห่วงใยตนเอง แม้ที่สุดเวลาชีวิตจะขาดสะบั้นไปจากร่างนี้ ก็ไม่เคยเป็นห่วงเป็นอารมณ์มันขาดไปอะไร เพียงลมหายใจหยุดเท่านั้น ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลมเป็นปกติของเขา แล้วกระจายลงไปธาตุเดิมของเขาเท่านั้น จิตขอให้บริสุทธิ์เถอะ ดัดฝึงเดียวตั้งแต่อยู่ข้างในก็บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว พอจิตขาดความรับผิดชอบจากลมหายใจคือธาตุขันธ์เท่านั้นดัดฝึงเลยที่นี้

นั่นละที่พระอนรุทธะตามเสด็จพระพุทธเจ้าเวลาจะปรินิพพาน ทรงเข้าปฐมฌาน ทูตียฌาน ตตียฌาน.... เรื่อยๆ ถอยหน้าถอยหลัง ทางนี้ตามติด เห็นไหมธรรมชาติที่บริสุทธิ์ที่พระอนรุทธะท่านตามติด ธรรมชาติที่บริสุทธิ์นั้นนะ เวลาเข้าถึงฌานนั้นๆ ขึ้นนั้นถอยไปถอยมา คือจิตที่บริสุทธิ์นั้นนะ พระจิตของพระพุทธเจ้าที่บริสุทธิ์ เป็นยังงิสัญญหรือไม่สัญญตุนั้นะ พวกฌานพวกอะไรสมบัติเหล่านี้เป็นสมมุติ อันนั้นเป็นวิมุติ วิมุติโตเต้าไปตามสมมุติในวาระสุดท้ายที่จะติดกัน ขาดจากกันโดยสิ้นเชิงไม่ต้องรับผิดชอบกันเลย

เวลาจะปรินิพพานเข้าปฐมฌาน ทูตียฌาน ตตียฌาน จตุตถฌาน จากนั้นอากาศานัญญาตนะ จนกระทั่งถึงสัญญาเวทียตนิโรธ ดับสัญญา เวทนา สัญญาความจำโน้นจำนี้ไม่มีในจิตขั้นนี้ เวลาเข้าขั้นนี้แล้วไม่มี สัญญาเวทียตนิโรธ ดับสัญญาและเวทนา เวทนานี้หมายถึงเวทนาส่วนร่างกาย ส่วนเวทนาทางจิตนั้นไม่มีตั้งแต่ขณะท่านตรัสรู้หรือบรรลुरुธรรม เวทนาทางจิตหมดโดยสิ้นเชิง ก็มีอยู่ในส่วนสมมุตินี้เท่านั้น จนกระทั่งพระอรหันต์ถามว่า ไม่ใช่พระองค์ปรินิพพานแล้วหรือ พระอนรุทธะตอบทันที ยัง เวลาที่กำลังเข้าสัญญาเวทียตนิโรธ ดับสงบไปหมด พระอาการของพระพุทธเจ้าสงบไปหมด

พระอนรุทธะติดตามตลอด ติดตามพระจิตที่บริสุทธิ์ พอถอยออกมาๆ แล้วเข้าพอเข้าแล้วสุดท้ายก็ออกระหว่างรูปฌาน อรูปฌาน ต่อกัน ติดฝั่ง ที่นี้ปรินิพพานแล้ว คำว่าสมมุติทั้งหมดนี้หมดทางเกี่ยวข้องกันแล้วกับจิตที่บริสุทธิ์แล้ว นั่นละนิพพานแล้ว ใครจะพูดว่าอย่างไรไม่ได้ แต่สำหรับผู้เป็นท่านไม่มีปัญหาอะไร ผู้ที่จะไปคาดไปคิดนี้คาดไม่ได้ แม้แต่พระอนรุทธะจะนำมาพูดก็ไม่ได้ บอกว่าปรินิพพานแล้ว คือหมดสมมุติที่จะนำไปใช้อีกต่อไป

นี่ละธรรมชาติที่เลิศเลอ ธรรมที่กล่าวเหล่านี้ออกมาจากพุทธศาสนา ใครอยากทราบพุทธศาสนาเป็นธรรมชาติที่ลึกซึ้งขนาดไหน เอ้า ให้สนใจภาวนาดูซิ ให้สนใจภาวนาตามทางของศาสดา อย่างไม่ต้องรายใดรายหนึ่งจะต้องเจอแดนอัศจรรย์ขั้นที่ใจของตัวเองนั้นแหละจากจิตตภาวนา จำให้ตึนะ เดียวนี้ก็เลสเหยียบบรรลเหยียบธรรมไปหมดแล้ว ว่าเป็นของครีของล้ำสมัย ทันสมัยล้ำยุคล้ำสมัยคือกิเลสเวลานี้ กำลังล้ำยุคล้ำสมัยเป็นไฟเผาทั้งโลกมันก็ไม่ยอมเห็นโทษ เป็นยังงิมันโง่ขนาดไหนหนาขนาดไหนมนุษย์ เราอยากถามอย่างนี้นะ เราไม่ได้เป็นจอมปราชญ์มาจากที่ไหน หากอยากถามอย่างนี้นะ มันเป็นอย่างงี้

กินไปวันหนึ่งๆ พอลมหายใจผุดๆ อันนั้นก็มันก็มีค่าอันนี้ก็มันมีค่า ตัวเป็นบ้ากับสิ่งทั้งหลายไม่เห็นดูใจดวงนี้ หวังอันนั้นหวังอันนี้ มีแต่หวังๆ มันไม่มีอะไรสำเร็จตามความหวังแหละ มีแต่หวังกันไปอย่างนั้น หวังลมๆ แล้งๆ เอา บำเพ็ญธรรมเข้าไปซิ

เวลาธรรมได้ปรากฏขึ้นที่ใจนี้เด่นที่นี้ ไม่หวังอะไรละ อันนี้พอแล้วๆ พอเป็นขั้นๆ ตามขั้นตามภูมิ จนกระทั่งถึงจิตหลุดพ้นปิ้ง พอหมดโดยประการทั้งปวง คำว่าพอหมดนี้พออย่างเหลือ ไม่ใช่ว่าพอเหมือนอย่างเราอ้อมข้าวอ้อมน้ำ พออย่างเหลือ นั่นละ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านพอ ท่านพออย่างนั้น

ไว้ พุทธศาสนาเป็นศาสนาที่เหลือล้นสุดยอดจริงๆ พิสูจน์กันด้วยจิตตภาวนา นักบวชก็ให้เดินตามทางที่ทรงสอนไว้แล้วตามหลักธรรมหลักวินัย ซึ่งเป็นองค์ศาสนา แทนพระพุทธเจ้า ที่ท่านรับสั่งกับพระอานนท์ ดูก่อน อานนท์ พระธรรมก็ดี พระวินัยก็ดี นั้นและจะเป็นศาสนาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว ว่าภาษาเราใครยึดหลักธรรมหลักวินัย นั่นคือตามเสด็จพระพุทธเจ้าตลอดเวลา ก็เท่ากับตามเสด็จมรรคผลนิพพานนั่นแหละ พระพุทธเจ้าท่านสอนอย่างนี้ผิดที่ตรงไหน ถ้าผิดจะเรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วได้ยังไง

คำของศาสดามีผิดเพี้ยนที่ไหน ไม่มีผิดนะ ที่ผิดเพี้ยนก็พวกเรานี้แหละ ปลอมที่สุด ความคิดมันปลอม ออกมากิริยามารยาทมีแต่ของปลอม ออกมาจากปากก็ปลอม ปลอมตลอดเวลา ของปลอมเป็นของดีแล้วหรือ ธนบัตรกองเท่าภูเขามีความหมายอะไรเมื่อมันปลอม ธนบัตรจริงใบเดียวพอ ใบละร้อยบาทพันบาทพอหมด พอดีหมด ถ้าปลอมแล้วไม่เป็นท่าละ ที่นี้ให้พร

หลังจั่งหัน

(ลูกศิษย์กราบเรียนขออนุญาตสร้างสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน ที่อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก นับเป็นสถานีวิทยุเสียงธรรมฯ แห่งที่สองในจังหวัดตาก) ที่ว่าแม่สอดนี้เจริญจริงๆ กว้างขวาง ประชาชนมาก เราได้เห็นก็เพราะเราไปเทศน์ที่นั่น อยู่ในจังหวัดตาก อำเภอแม่สอด ติดต่อกับพม่า ได้ไปเห็น เป็นอำเภอใหญ่โตมาก ทั่วประเทศเดี๋ยวนี้นะ นี่เห็นใหม่พิจารณาเรียบร้อยแล้วออก คำนี้ฟังจะมาพูดออกเปิดเผยวันนี้ คือที่เราจะช่วยเหลือคนเราต้องคิดถึงด้านวัตถุเป็นที่หนึ่งเลย วัตถุเงินทองข้าวของต่างๆ ที่จะช่วยเหลือๆ คนทั้งประเทศเขาจะออกช่องนี้ทั้งนั้น แต่เรื่องธรรมจะไม่มีใครคิด ที่นี้เราออกช่องธรรมทั้งนั้นเลย คราวนี้ละคราวธรรมะจะได้ออกกระจายสู่หัวใจประชาชนชาวพุทธเราในเมืองไทย จะได้ออกในเวลาเราออกช่วยเหลือชาตินี้แหละ ที่นี้ก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ

เดี๋ยวนี้อธรรมะเห็นใหม่ละ ไม่ได้หยุด ส่วนด้านวัตถุก็ช่วยไป เดี๋ยวนี้อจะเรียกว่าหยุดก็ได้ อยู่ คือไม่เปิดเผยเหมือนแต่ก่อน แต่ธรรมะนี้เปิดเผยตลอดเวลา ตั้งร้อยกว่าสถานี่แล้ว ก็สมใจที่เราเทศน์ถอดออกมาจากหัวใจจริงๆ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบ เราจวนจะตายแล้วเราก็เปิดออกเรื่อยละที่นี้ เปิดออกเรื่อย เดียวเวลาตายแล้วจะมา

เสียชีวิตภายหลัง อย่าให้ได้คิดอย่างนั้น เราเปิดเผยตั้งแต่เราปฏิบัติมานี้ เราพูดให้ฟังแล้วว่า น้ำตาร่วงอยู่บนภูเขาก็ตู สู้กิเลสไม่ได้ จนกระทั่งถึงได้ผูกโกรธผูกแค้นกันกับกิเลส นี่เราก็ได้ยกออกมาพูดว่า การผูกโกรธผูกแค้นกับบุคคลใดหรือสัตว์ตัวใดก็ตาม เป็นบาปเป็นกรรมเป็นโทษทั้งนั้น แต่ผูกโกรธผูกแค้นกับกิเลสที่เป็นภัยแก่ตัวเองนี้เป็นธรรม

นี่ละที่เราได้มุนะมา มันเอาเราน้ำตาร่วงอยู่บนภูเขา ออกอุทานในใจนะด้วยความเคียดแค้นให้กิเลส โธ มึงเอาภูเขานี้เขี้ยวเหรอ มันออกอย่างถึงใจเลย มึงเอาภูเขานี้เขี้ยวเหรอ คือน้ำตาร่วงเลยเขี้ยวสู้มันไม่ได้ ตั้งสติพับล้มผล็อยๆ มีแต่ตั้งเพื่อล้ม สติเป็นสำคัญมากนะ กิเลสจะหนาแน่นขนาดไหนก็ตาม ถ้าใครมีสติกิเลสจะเกิดไม่ได้ กิเลสเกิดทางสังขาร สังขารคือความคิดปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ ออกมาจากอวิชชา ท่านจึงเรียกว่า อวิชชาปจฺจยา สงฺขารธา ต่อจากนั้นก็ต่อแขนงไป ที่นี้สังขารเกิดไม่ได้นะ เมื่อสติได้อยู่แล้วเกิดไม่ได้ มันจะแน่นอยู่ในหัวอกก็แน่นแต่อกไม่ได้ นี่ละได้เคียดแค้นมาตั้งแต่บัดนั้น ฟัดกันเต็มเหนี่ยวเลย

ตั้งตัวได้ด้วยการตั้งสติ พี่น้องทั้งหลายจำเอา เราตั้งตัวได้นี่เพราะตั้งสติ จิตเจริญแล้วเสื่อมๆ ที่มาจากโคราชจิตแน่นบึ้งเหมือนภูเขา สมานีแน่นบึ้ง สิ่งที่เราไม่เคยรู้เคยเห็นไม่เคยเป็นแล้วก็ไม่เคยรักษา เราจึงตายใจว่ามันจะไม่เสื่อม มาบ้านตาดนี้มาทำกลดหลังหนึ่งเท่านั้น เข้าได้บ้างไม่ได้บ้าง สงบบ้างไม่สงบบ้าง อ้าว แผลกแล้วที่นี้ ออกเลย นี่เสื่อมถึงปีกับห้าเดือน เหมือนตกรกทั้งเป็น จิตเสื่อมนี้ทุกข์มากที่สุด เพราะความเสียชีวิตจิต

จากนั้นจึงได้มาพิจารณาทบทวน บำเพ็ญไปถึง ๑๔-๑๕ วันแทบเป็นแทบตายเหมือนเราไสครกขึ้นภูเขา พอไปอยู่ได้สักสองคืนเท่านั้น เวลามันกลิ้งลงนี้ขาดสะบั้นไปเลย มันรวดเร็ว เวลาไสขึ้น ๑๔-๑๕ วันขึ้น อยู่ได้สองคืนเท่านั้นกลิ้งตกลงมาอย่างรวดเร็วเลย จึงได้เอามาพิสูจน์พิจารณามันเป็นเพราะอะไร เราก็พยายามแทบล้มแทบตายเป็นอย่างนี้มาได้ปีกับห้าเดือน ตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนนี้ ไปถึงเดือนเมษาปีหน้าปีกับห้าเดือนที่ทนทุกข์ทรมานอยู่ภายในหัวอก ทุกข์มากนะ จิตเสื่อมนี้ทุกข์มากที่สุด ไม่ยินดีกับอะไรเลย เสียตายตั้งแต่จิตที่มีความแน่นหนามันคงอัศจรรย์ตามภูมิของจิตนี้ได้เสื่อมลงไปโดยสิ้นเชิงไม่มีเหลือ ได้ปีกับห้าเดือน

จึงได้มาทดสอบอีก จะเป็นเพราะ...คือเราตั้งสติๆ ขึ้นไปนั้นแล้วสองคืนแล้วเสื่อม ยังไงก็เสื่อมอยู่อย่างนั้น จะเป็นเพราะเหตุไร มันจะเป็นเพราะเราขาดคำบริกรรมนี้ละมัง ขาดคำบริกรรม สติติดแน่นกับคำบริกรรมไม่ติดต่อกัน นี่ละจิตเราจะเสื่อมไปตรงนี้ละ ที่นี้ตั้งใหม่ เอ้า ตั้งแต่นั้นต่อไปเราจะเอาคำบริกรรมติดกับหัวใจ และสติติดกับ

คำบริการไม่ยอมให้เปลอ มันจะเสื่อมไปที่ตรงไหน เอ้า เสื่อม ปล่อยความอาลัยตาย
อยากทั้งหมด จะเสื่อมก็เสื่อม จะเจริญเจริญไป แต่พุทโธ คำบริการซึ่งเราชอบพุทโธ
กับสตินี้ติดกัน อันนี้ไม่ให้เสื่อมไม่ให้หลุดไปได้เลย ติดปั๊บเลย ไม่ให้คิดจริงๆ

เรื่องสังขารความคิดปรุงเป็นเรื่องของกิเลส สติครอบสังขารความคิดปรุง
เอาไว้ๆ วันแรกเหมือนอกจะแตก คือมันตันขึ้นมา แต่มันขึ้นไม่ได้เพราะสติมีกำลัง
รุนแรงมาก จากนั้นก็ตั้งได้ พอไปถึงขั้นที่เจริญขึ้น ๑๔-๑๕ วันเจริญ ถึง ๒ คีน ๓ คีน
เสื่อม ไปถึงนั้น เอา ปล่อย เอ้าๆ จะเสื่อมก็เสื่อมไป แต่พุทโธกับสตินี้จะไม่ยอมปล่อย
ปล่อยอาลัยตายอยากทั้งหมด จับพุทโธติดแนบ พอถึงขั้นนั้น เอ้า เสื่อม อยากเสื่อม
เสื่อมไป ปีหนึ่งกับ ๕ เดือนแล้วเรา ปล่อย ไม่เสื่อมนะ สติติดแนบๆ ไม่เสื่อม แล้วค่อย
พุ่งขึ้นๆ

จึงแน่ใจว่า โอ สตินี้สำคัญมากนะ สติทำให้จิตขึ้นเรื่อย ๆ ไม่เสื่อม จากนั้นแล้วก็
พาดหามรุ่งหามค่ำละ พอได้หลักฐานนี้แล้วก็เอาเลย นั่งตลอดรุ่งๆ หามรุ่งหามค่ำ ต้อง
ขอร้องพูดตามความเป็นจริง กั้นแตก ฟังซิเก่งหรือไม่เก่ง เอาจนกั้นแตก ที่แรกออก
ร้อนกัน นั่งตลอดรุ่งนี้เหมือนเอาน้ำร้อนลวกกันนะ เป็นไฟทั้งหมดเลยกันเรา คีนแรก
แต่ได้ความอัศจรรย์ในคีนวันนั่งตลอดรุ่ง อันนี้ท่วมความออกร้อนกันมากๆ ผลอันนี้
ท่วม พอต่อไปนั่งไม่ถอยละที่นี้ เอาจริงเอาจริงนี่นะ ออกจากร้อนแล้วมันก็พอง เพราะ
เว้นคีนเว้นสองคีนนั่งตลอดรุ่งๆ เลย จากออกร้อนแล้วก็พอง จากพองแล้วก็แตก กั้น
แตก

ไปเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์ฟังนี้แหม เหมือนนักมวยแชมป์ายนนะ บทเวลามันได้
เป็นขึ้นมามันอาจหาญมาก ที่แรกท่านก็ชมเชย เราไม่ได้ลิ้มคำชมเชยของท่าน พอเวลา
เราเล่าถวายท่านมันเหมือนนักมวยแชมป์ายนนะ อาจหาญชาญชัย อยากจะเล่าถวายให้
ท่านฟังทุกทีทุกที ผิดถูกประการใดท่านจะได้แนะให้เต็มสัดเต็มส่วน เราจะได้เอาให้
เต็มเหนี่ยวความหมายว่างั้น พอจบลงแล้วก็หมอบฟังเสียงท่าน ท่านก็ออกผางเลยทันที
เรียกว่ามันถึงใจท่าน เอาละที่นี้ได้หลักแล้วเราลืมเมื่อไร เอ้า เอาเลยที่นี้ได้หลักแล้ว
อัฐภาพร่างกายนี้มันไม่ได้ตายถึงห้าหนละ มันตายหนเดียวเท่านั้น เวลานี้ได้หลักแล้ว
เอาเลยนะ

โอย่ หมาตัวนี้ทั้งจะเห่าจะกัด ไบไม่ร่วงลงมานี้กว่าข้าศึก ทั้งจะเห่าจะกัด จิตใจ
มันมีกำลังมากกว่าถูกต้องแล้วที่ท่านเสริมให้ จากนั้นก็เอาละที่นี้ พาดนั่งตลอดรุ่งๆ นั้น
ละที่ว่ากั้นแตก คือมันไม่พอดีนิสัยเรา มันผาดโผนเพราะความรุนแรงของจิต ความ
มุงมั่นของจิตรุนแรงมากไม่มีอะไรมาเป็นอุปสรรคได้ เช่นว่านั่งตลอดรุ่ง เอามันจะตายก็
ตายไปเลย ที่จะให้ลูกจากที่ถอยความตั้งใจอธิษฐานไว้แล้วนี้ไม่มี เอา ตายก็ตายไป

ด้วยกันเลย นั่น ตลอดรุ่ง บางคืนจนตะวันโผล่ขึ้นมายังไม่ลุกนะ มันเพลินของมันพีดกันอยู่นั้น

พอนานเข้า ๆ ท่านได้ร้องเอาไว้ นี่เราก็ไม่ลืม เพราะวัน ๒ คืนบ้าง ๓ คืนบ้างไปเล่าถวายท่านเรื่อย เล่าที่โรมันเข้มข้นทุกที เพราะเกิดความอัศจรรย์จากการนั่งตลอดรุ่งทุกคืน ๆ ที่นี้ท่านรู้จักประมาณพอดี ก็จอมปราชัญญ์ เรามันจอมโง่ พอขึ้นไปกราบลงแล้ว ท่านว่า สารถีฝึกม้าท่านว่าอย่างนี้เลย เรายังไม่ได้พูดคำใด เพราะท่านทราบแล้วว่าเราจะขึ้นไปเล่าถวายธรรมะจากการปฏิบัติของตนให้ท่านฟัง สารถีฝึกม้านั้น ม้าตัวไหนที่คึกคะนองมากไม่ฟังเสียงการฝึกทรมาน สารถีเขาจะฝึกม้าอย่างรุนแรง ไม่ควรกินน้ำ เขาไม่ให้กิน ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน การฝึกเขาจะฝึกอย่างหนักกว้างเลย ท่านพูดอย่างถึงใจด้วยนะ จนกระทั่งม้านี้ค่อยลดพยศลง ๆ การฝึกเขาก็ค่อยลดลง ๆ จนกระทั่งม้านี้ใช้การใช้งานได้ตามธรรมดาไม่ติดไม่ตื่นไม่พยศ แล้วเขาก็ปฏิบัติต่อม้าโดยธรรมดา

ท่านพูดเท่านั้นละ อันนี้ก็มิใช่ในพระไตรปิฎกแล้วนี่ พอท่านพูดเท่านั้นเราก็รู้ทันที แต่เรายังเสียดายที่ว่า ยังไม่ลืมนะ คืออยากให้มันถึงใจเจ้าของนั้นแหละ พอท่านพูดถึงม้าแล้วอยากให้ท่านหันมาว่า ไอ้หมาตัวนี้มันฝึกยังไงอยากให้ท่านวางใจ มันฝึกยังไงเอาจนกันแตก แต่ไม่ได้บอกนะ มันฝึกยังไงถึงไม่รู้จักประมาณอยากให้ท่านว่า ท่านพูดเท่านั้นละหยุด ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไม่นั่งตลอดรุ่ง คือจิตเวลามันผาดโผนโจนทะยานเอาอย่างหนักก็ถูก ที่นี้มันลดลง ๆ ยอมฟังเสียงอรรถเสียงธรรมการฝึกทรมานแล้ว ก็ควรจะปฏิบัติธรรมดาของคนมีหลักเกณฑ์ แต่นั่นมันไม่ยอมมันไม่ถอยมันพืดเรื่อย ท่านก็ได้เตือน นี่ละท่านต้องร้องเอาไว้ สำหรับเรานิสัยผาดโผน จากนั้นมาก็ขึ้นเรื่อยละ

นี่พูดเรื่องการประพฤติปฏิบัติ ที่ได้นำธรรมมาสอนพี่น้องทั้งหลาย ไม่ได้นำมาด้วยความโกหกตนเองและโกหกพี่น้องทั้งหลายนะ นำมาแบบเดนนตายมารอดตายมาชีวิตรอดตายแล้วถึงได้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย ถึงคราวเป็นเป็น ถึงคราวตายเอาตาย ถึงขนาดนั้นนะ คือจิตนี้มันเด็ดจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา ว่าอะไรเป็นอันนั้นเลย จนกระทั่งได้มาสอนบรรดาพี่น้องทั้งหลายได้มาจากนี้ละ ได้มาจากถึงขั้นเอาเป็นเอาตายกันนี้แล้วจิตค่อยดีขึ้น ๆ ก็ฟัง ๆ

จนกระทั่งถึงขั้น หือ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยแล้วหรือ คือมันละเอียดสุดจนกระทั่งกิเลสไม่มีตัวใดแสดงออกสักชนิดหนึ่ง มีแต่สติปัญญาอย่างเกรียงไกรเชื่อมโยงกันกับมหาสติมหาปัญญาหมุนตัวอยู่บนกิเลส กิเลสตัวไหนโผล่ออกมาขึ้นขาดทันที ขาดสะบัดทันที นี่เรียกว่าสติปัญญาแก่กล้ากิเลสตั้งตัวไม่ได้ เหมือนกับเราตั้งสติเป็นฝ่ายธรรมไม่ได้กิเลสตีเอาแหล็ก ๆ จนน้ำตาร่วง ที่นี้พอถึงขั้นนี้แล้วกิเลสโผล่ไม่ได้นะ ขาดสะบัดไปเลยโดยอัตโนมัติของมัน เพราะมันเชื่อมโยง สติปัญญาอัตโนมัติแล้วยังมีมหา

สติมหาปัญญาช่วยกันหนุนกันไป เวลามันได้ฆ่ากิเลสฆ่าไม่หยุดไม่ถอยนะ ไม่มีที่ว่ายับยั้งชั่งตัวพักผ่อน การฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติ บางคืนนอนไม่หลับ คือนอนจิตมันไม่ได้นอน เพราะกิเลสไม่นอน กิเลสกับจิตกับธรรมพัดกันอยู่ภายใน เมื่อกิเลสไม่ถอยธรรมถอยได้ยังไงมันก็พัดกัน จากนั้นก็ลุกขึ้นนั่ง นั่งก็นั่งภาวนา ลงเดินจงกรมก็ภาวนาตลอดรุ่งไม่หลับเลย เพราะกิเลสกับธรรมพัดกัน

ถึงขั้นมันหมุนของมัน หมุนตลอด ไปอยู่ที่ไหนไปที่ไหนสติปัญญานี้มันจะหมุนของมัน ระหว่างสติปัญญากับกิเลสทำลายกันฆ่ากัน นี่ละถึงขั้นมันรุนแรงมันเจ็บแสบมันแกล้วกล้าสามารถสติปัญญาเป็นอย่างนี้ ท่านทั้งหลายจำเอานะ เป็นจากหัวใจดวงนี้ที่ล้มผล็อยๆ น้ำตาร่วงบนภูเขาที่ใจดวงนี้แหล่สู้กิเลสไม่ได้ พอถึงขั้นมันหนักแน่นหนาแน่นขึ้นมา เชี่ยวชาญคล่องแคล่วทุกอย่างขึ้นมาแล้วกิเลสโผล่ขึ้นมาไม่ได้ขาดสะบั้นๆ

จนกระทั่งถึงขั้นกิเลสไม่แสดงเลย ค่อยเชี่ยวชาญที่ไหนว่างเปล่าไปหมด แล้วก็นึกในใจแต่ไม่เป็นความสำคัญนะนึกเฉยๆ เห็นกิเลสมันสงบ ทือ นี่ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วเหอ กิเลสตัวไหนมันไปไหนหมดไม่เห็นมีเลย ว่าเฉยๆ ไม่ได้สำคัญ พอโผล่ขึ้นมาบ๊อบขาดสะบั้นๆ เอาจนกระทั่งฟ้าดินถล่มดั่งที่เคยพูดให้ฟังหลังวัดดอยธรรมเจดีย์ นั้นละเป็นครั้งสุดท้ายตัดสิ้นกันระหว่างกิเลสกับธรรม แพ้แบบน็อกตายเลย ไม่ใช่ตายพื้่นะตายไปเลย ธรรมะฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงบนหลังเขาวัดดอยธรรมเจดีย์เหมือนฟ้าดินถล่ม

ตั้งแต่บัดนั้นมาไม่มีอะไรมาแสลงแทงใจจนกระทั่งปัจจุบันนี้ พอที่จะให้เกิดเรื่องเกิดราวว่า กิเลสก็นึกว่ามีตายแล้วตั้งแต่นั้นๆ มียังโผล่หน้ามาต่อสู้อยู่ได้เหอไม่เคยมี แล้วมันก็ปัจจุบันรู้ชัดเจนอยู่แล้วว่าขาดสะบั้นไปโดยสิ้นเชิงแล้วด้วย สนุทธิฎีกา ครั้งสุดท้าย ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่มี หมด ที่นี้เมื่อกิเลสหมดแล้วสิ่งก่อภพใจหมดมีกิเลสเท่านั้นเป็นเครื่องก่อภพใจ ไม่ว่าจะส่วนหยาบส่วนกลางส่วนละเอียดก่อภพ เป็นหอกเป็นหลาวเป็นเสี้ยนเป็นหนาม เป็นผงเหมือนผงเข้าตามันก็เป็นภัยทั้งนั้นละกิเลสพอมันขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มี หมดโดยสิ้นเชิง นี่ละธรรมที่ปฏิบัติครั้งสุดท้ายได้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย มันจวนจะตายแล้วเปิดให้เห็น

ธรรมะนี้เป็นธรรมะของจริง ไม่มีคำว่าสะทกสะท้านว่าสอนพี่น้องทั้งหลายนี้ได้ผิดไป ไม่ว่าจะธรรมชั้นใดภูมิใด จนกระทั่งถึงนิพพาน เอาให้ชัดเจนเลยว่าบรรลุไว้ในจิตนี้หมดแล้ว การสอนจึงไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน ในโลกใดเทวดาอินทร์พรหมเหล่านี้มายอมรับกราบไหว้บูชาไม่เคยพูดเฉยๆ นี่ เข้าใจไหม เกี่ยวกับเรื่องเทพ มาเกี่ยวกับคนทำไม เกี่ยวกับคนพูดเรื่องเทพทำไม เวลามาสัมผัสกันพูด เข้าใจไหมละ นั้น มาว่าอะไร

มนุษย์เรานี้ เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมกราบธรรมทั้งนั้นแหละ พวกมันจำเอานะ เราปฏิบัติแทบเป็นแทบตายได้มาสอนโลก สอนด้วยความแน่ใจทุกสัต์ทุกส่วนของธรรมทั้งหลาย จึงไม่เป็นที่ระแวงแคลงใจว่าสอนพี่น้องทั้งหลายจะผิดไป ในธรรมชั้นใดก็ตาม สอนด้วยความแม่นยำ

ท่านทั้งหลายจะนำออกทางวิญญูกระจายเสียง จะออกที่สถานีก็ออกเถอะ ธรรมของจริงให้ได้ปรากฏเสีย เวลานี้ส่วนมากออกจากปากหลวงตาบัว ออกทั่วประเทศไทย แล้วออกเถอะว่างั้นเลย เราปฏิบัติมารอดเป็นรอดตายมันสมควรที่จะออกเถอะ ผลแห่งการปฏิบัติของเราอดเป็นรอดตายมานี้ เอ้า ออกเถอะ ผิดไปไหม การนำธรรมมาสอนนี้สอนด้วยความถูกต้องแม่นยำ สมกับเราสละตายมาแล้ว ออกที่สถานีก็ออก เอาละนะ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz